

Erik

Mijn naam is Erik. Ik ben 41 jaar en Duitser en ik lijk op David Caruso. Dat laatste vertel ik je erbij zodat je een beetje een beeld van me krijgt. Als je David Caruso kent tenminste. Ik denk het haast wel. Hij speelt hoofdinspecteur Horatio Caine in CSI Miami. Ik lijk fysiek op hem, je weet wel, met dezelfde rossig blonde kuif, een dikhuidig gezicht dat jeugdpuistjes verradert en een slank postuur. Anders dan hij kijk ik niet de hele tijd met een scheve blik ondoorgrondelijk naar de grond en anders dan hij kijk ik mensen recht aan in plaats van door mijn wimpers. Meestal in elk geval.

Wie zich na deze beschrijving een voorstelling maakt van David Caruso, en dus van mij, kan zich wellicht indenken dat vrouwen niet direct in katzwijn vallen als ze me zien. Er is een bepaalde, zij het helaas kleine, categorie vrouwen die op een dergelijk type man valt. Bij mij werkt dat in elk geval zo en misschien bij hem ook wel. Ik heb uiteraard wel enkele vriendinnen gehad in mijn leven. Sommige mooi, andere lief en sommige vooral, als ik zo vrij mag zijn, seksueel.

Op dit moment ben ik officieel vrijgezel en het vrijgezellenleven bevalt me goed. Zeker met af en toe een terloopse vriendin die voorbij komt waaien en enkele weken, of maanden, later weer wegdrijft. Op mijn verzoek, of op eigen initiatief. Ik hoef met niemand rekening te houden en niemand hoeft rekening te houden met mij. Voor iedereen een win-win situatie. Dat gelul van 'een arm om je heen' en 'gezellig tegen elkaar aanschurken in bed', nou ja, daar heb ik nooit echt in geloofd. Ook niet in de tijd dat ik regelmatig een vrouw op sleeptouw had, waarbij ik bijkans twee keer bijna voor het altaar ben beland. Niet omdat we zoveel van elkaar hielden, meer omdat het in het patroon paste. Als je lang genoeg bij elkaar bent en de diepste hartstocht is verdwenen in zinloze ruzietjes en ettelijke flessen supermarktwijn, nou, dan ga je trouwen. Alsof je gezamenlijke leven na een glorieuze huwelijksdag met historisch slechte grappen en teveel dronken familieleden weer leuk is.

Ik geloof niet in liefde op het eerste gezicht. Domme prietpraat uit suffe vrouwenblaadjes die een verwrongen beeld van de werkelijkheid scheppen. Je kunt niet verliefd worden op iemand die je niet, of net, kent. Geil, of hitsig, of wellustig of zo, dat eerder, maar verliefd? Ik geloof er geen snars van.

Als vrijgezel leef ik zoals ik wil leven en steeds vaker ook waar ik wil leven. Dat brengt me regelmatig op unieke, soms bijzondere en meestal charmante locaties in de wereld, waarbij ik af en toe in ontroerende situaties beland. Over zo'n bijzondere locatie wil ik je graag vertellen. Ik zeg het maar vast, voordat je je gaat afvragen waar ik heen wil met mijn gebabbel. Dus riemen vast en kop erbij, want het is dat ik het zelf heb meegemaakt, anders zou ik absoluut nooit van mijn leven geloven wat er gebeurd is.

Ik hou dus van bijzondere, gezellige en rustieke plekjes. Plekjes waarvan je het gevoel krijgt dat je de eerste allochtoon bent die er komt. Dat het een voorrecht is dat jij als buitenlander stiekem mag meegenieten van de lokale folklore. Dat ís niet zo natuurlijk, maar het voelt zo. Het zijn die kleine, gemoedelijke stekjes die thuis, ik woon al mijn hele leven in München, zeldzaam zijn.

Als ik erop uit trek, duik ik een grens over naar een land waar het leven nog geleefd wordt met een intensiteit die je alleen bij Afrikaanse stammen tegenkomt. Ik trek de grens over en ik duik in de Mazurische meren, bestijg het Mátra gebergte, of verken een van de lieflijke dorpjes onder de rook van een van de Hongaarse nationale parken. Op die plekjes is het leven nog mooi en puur en vooral rustig en daar ontmoet je echte mensen in plaats van bussen toeristen.

Op een van mijn tochten belandde ik in een uitstekend pension (panzió in het Hongaars) in de buurt van het Bükk Nationale park in Hongarije. Ik wilde er een paar dagen vertoeven om de uitgestrekte beukenwouden van het park, de vogelreservaten bij het Tiszameer, de volle, rijpe wijngaarden van Eger en Tokaj en de kastelen en burchten van de Zemplén te verkennen.

De Magyarovári schnitzel met rijst, een kaassaus en een salade van appel, Hongaarse *trappista* kaas, walnoot en ananas had me de eerste avond uitstekend gesmaakt. Zowel de bediening als de kamermeisjes en de eigenaresse van het pension waren vriendelijk en ze spraken tot mijn verbazing vloeiend Duits (in de regel een unicum in de binnenlanden van Centraal-Europa). Zelfs het bed in mijn suite, want zo luxe vond ik de kamer, was een echt bed in plaats van een divan of een afgeragde slaapbank.

De tweede middag van mijn verblijf zat ik op het terras van een baguette met Noorse zalm en knapperige ijsbergsla te genieten. Ik ben dol op zalm, maar in München is een broodje zalm bijkans onbetaalbaar, dus voor mij was dit pure luxe. Vanuit een ooghoek zag ik een wulpse vrouw het terras op wandelen en aan het tafeltje schuin naast me plaatsnemen. Ze strekte haar lange, gespierde bruine benen, die onder een wit rokje uitkwamen, onder de tafel en wenkte met een al even gebruinde arm een ober. Ze bestelde iets wat ik niet verstond, en sowieso niet begrepen zou hebben aangezien ik het Hongaars niet machtig ben. Ik ken de woorden "Ja" en "Nee", "Igen" en "Nem", maar verder kom ik echt niet, wat overigens voor de meeste buitenlanders geldt en zeker voor Duitsers. Wij staan er in heel Europa om bekend dat we er vanuit gaan dat iedereen Duits spreekt, al was het maar om het ons naar de zin te maken. Wist je trouwens dat een onderzoek van het Britse ministerie van Buitenlandse Zaken uit heeft gewezen dat het Hongaars de moeilijkste taal ter wereld is? Ik las het toevallig op een kalender en ik kan me er iets bij voorstellen als ik dat malle gebrabbel hoor.

Anyway, ik bestudeerde de curven van mijn jonge terrasgenote vanuit mijn ooghoek. Ze was alleszins aantrekkelijk en ze irriteerde me. Ik kon niet direct bedenken waarom, net

zoals je er in je slaapkamer soms pas na een paar minuten achterkomt dat het hinderlijke geluid op de achtergrond afkomstig is van een mug die besloten heeft de nacht met je door te brengen.

Ik kwam tijdens de cappuccino, die ik graag na het eten tot me neem, tot de conclusie dat het door haar zonnebril kwam. Ze had haar zonnebril nog niet afgedaan terwijl ze op het terras zat en naar mijn mening is een lunch bestellen en nuttigen met een zonnebril op net zo onbeleefd als je hoed ophouden tijdens een kerkdienst. Het hoort gewoon niet. Ik bedacht dat ze vermoedelijk tot de 'nouveau riche' van het moderne Hongarije hoorde en dus hoogstwaarschijnlijk van mening zou zijn dat normale omgangsvormen en beleefd gedrag iets voor het plebs is.

De jongedame at haar, volgens mij Griekse, salade half op en stak bijna gelijk met mij haar hand op naar de kelner. Ik zag de jongeman twijfelend van haar naar mij en terug kijken.

'Helpt u eerst de jongedame maar. Ze heeft meer haast dan ik.'

Ze keek me van achter haar donkere glazen aan en knikte bijna onmerkbaar. Ik betaalde mijn lunch na haar en liep naar boven om de sleutels van mijn tweedehands Audi 80 te pakken. Ik huppelde de trap af en wilde instappen voor een mooie rondrit door de vele schakeringen groen van Bükk.

'Dat was erg aardig van u.'

Haar heldere, melodieuze stem klonk zo dicht bij mijn oor dat ik schrok en met mijn hoofd tegen de daklijst van de Audi knalde. Ik wreef de beurse plek, die binnen een paar minuten een flinke bult zou zijn, en draaide me langzaam om. Een frisse lavendelgeur streelde mijn neusvleugels en ik staarde in twee zeegroene, zachte ogen. De zonnebril die me op het terras zo geïrriteerd had stond sportief opgestoken in haar wapperende zwarte haren. Onwillekeurig gleden mijn ogen af naar haar volle borsten, verstopt achter een strak groen hemdje, en daarna naar haar wespentaille. Ze zag de dwaaltocht van mijn ogen over haar getrainde lichaam en haar mondhoeken krulden bijna onzichtbaar omhoog, waardoor er kleine kuiltjes in haar wangen ontstonden.

'Het was me een genoegen, mevrouw...?'

Ze stak haar hand uit. 'Je mag me Szilvi noemen.'

Ik pakte haar slanke en warme hand in mijn ruige knuist, althans, op het moment dat haar soepele, zachte huid mijn handpalmen raakten voelde mijn hand aan alsof ik drie weken hout had staan hakken met een botte bijl.

'Goed, Szilvi. Heb je geen achternaam?'

'Nog niet,' lachte ze en gunde me een blik op haar stralend witte tanden. Ze zou zo in een televisiereclame voor Prodent kunnen meespelen. Terwijl ik jaloers stond te worden op haar tanden, leken haar feeëriek groene ogen tot in het diepst van mijn wezen te gluren en ik voelde me ongemakkelijk warm worden.

'Ik moet gaan', zei ze uiteindelijk en ze bevrijdde haar hand uit de mijne. Om de een of andere reden voelde mijn handpalm aan alsof hij net gemasseerd was. Je weet wel, een beetje olieachtig, tintelend warm en heerlijk los en ontspannen.

Szilvi tikte met twee vingers tegen haar slaap bij wijze van groet en mijn ademhaling gedroeg zich ineens alsof ik een duiker was waarvan de luchtslang dichtgeknepen wordt. Ze stapte in haar zwarte BMW X5 en zoefde bijna geluidloos weg. Ik zag dat haar nummerbord bestond uit de letters van haar naam. Vaag drong het besef tot me door dat deze jongedame meer was dan gewoon een meisje met een papa met teveel geld. Ik liet de Audi staan en ging weer op het terras zitten. Dezelfde kelner die me eerder had bediend kwam er aan lopen met een grijns van oor tot oor op zijn gezicht.

'Ik zag u met haar praten. Heeft u ook een handtekening gekregen?'

'Nee, eerlijk gezegd heb ik daar niet aan gedacht.'

'Ik wel', glunderde hij en trok voorzichtig een gesigneerde foto uit zijn schort.

Ik mocht de foto vasthouden op voorwaarde dat ik er geen vingers op achter zou laten of hem anderszins zou beschadigen. Ik staarde in dezelfde warme, zeegroene ogen en naar de breed lachende mond als even eerder in de live versie. Ik prentte haar naam goed in mijn hoofd. Het internet zou ongetwijfeld meer over haar weten.

In mijn kamer achter de laptop werd me al snel duidelijk wie ze was en ik grinnikte zachtjes over deze gemiste kans. Je komt per slot van rekening niet elke dag een Miss Hongarije tegen op het terras van een pension in de binnenlanden van Hongarije. Toch is dat nou precies waarom ik zo'n plezier heb in zulke landen: het onverwachte. Ik kom op mijn tripjes op de gekste plekken en ik ontmoet de leukste mensen. Ik beleef in slaperige dorpjes de mooiste avonden van mijn leven bij spontane kampvuren, vrolijke improvisatiemuziek en colaflessen gevuld met zelfgemaakte wijn of *pálinka*, de lokale sterke drank.

Ik bekeek enkele Youtube filmpjes en vele foto's van haar. Bij de pontificale naaktfoto's klikte ik snel verder. De Hongaarse Playboy fotoshoots lieten duidelijk meer vrouw zien dan de Duitse versie van het mannenblad met de uitstekende interviews. Ze was mooi en ze was goed in proportie, zoals ik zelf van dichtbij had mogen aanschouwen.

Ik besloot haar uit mijn hoofd te zetten en alsnog mijn rondrit door het weelderige groene landschap van het Bükk Nationale park te maken. De kans dat ik haar ooit terug zou zien lag toch ergens rond de 0%. Ik reed door het park van Eger richting Miskolc en pauzeerde in het plaatsje Szilvásvár. Bijna niemand in West-Europa weet dat, maar hier staat een beroemde Lippizaner fokkerij en ik vind Lippizaners prachtige paarden. Ze zijn stijlvol en een tikje arrogant, de koningen en koninginnen onder de paarden.

Daarna genoot ik van de klaterende waterval in de Szalajka vallei en dronk een glas water zo uit het riviertje. Dat kan daar want het water wordt gezuiverd door het leisteen waar het door naar buiten sijpelt. In München zou ik het niet in mijn hoofd halen om uit

een openbare bron iets te drinken. Als laatste beklom ik de Millennium toren om van bovenaf het weelderig glooiende beukenwoud van BÜKK te aanschouwen.

In de twee dagen daarna maakte ik nog enkele van zulke tochten. Ik zal je de beschrijving besparen, want dat gaat je misschien vervelen. Daarna vertrok ik uit het pension met de belofte over enkele dagen nog een nacht te komen logeren op mijn thuisreis. Ik wilde een paar dagen naar een prachtige groene vallei, de Hegyköz, in het Zemplén gebergte om enkele kastelen te bezoeken, te wandelen over de toppen van de Zemplén en van de ongeschonden, zuivere natuur te genieten. Voor dat laatste had ik de perfecte plek gevonden: hotel KŐKAPU vlak buiten het stadje PÁLHÁZA, een van de kleinste en jongste stadjes van Europa.

Ik kreeg voor weinig geld een luxe suite met een schitterend uitzicht op de bossen en meertjes. Het hotel was vroeger het jachtslot van een Hongaarse koning (ik weet niet meer welke). De voormalige koninklijke eigenaar ging op jacht vanuit zijn slottoren, zoveel wild leefde er 200 jaar geleden.

Op mijn terugreis naar München overnachtte ik, zoals afgesproken, opnieuw in pension RÓZSA. De lange wandelingen over de toppen van de Zemplén hadden me helemaal tot rust laten komen. De kastelen en landhuizen waren gracieus en stijlvol geweest en ik had me volkomen op mijn gemak gevoeld in dit onontdekte Hongaarse paradijsje. SZILVI was af en toe in mijn gedachten gesprongen en de herinnering aan ons korte gesprekje had me met een soort weemoedige vreugde vervuld.

Ik zou één nacht in het pension blijven en dan in één ruk terugrijden naar mijn dagelijkse saaie bestaan als verkoopmedewerker binnendienst voor een papierfabrikant. Het was een rit van acht of negen uur. Ik wilde daarom vroeg naar bed en rekende alvast af zodat ik daar de volgende morgen geen tijd meer aan hoefde te verspillen.

De receptioniste gaf me een envelop. Ik keek haar verbaasd aan. Ze haalde haar schouders op en vertelde dat de envelop met mijn naam erop door een van de schoonmaaksters op het damestoilet was gevonden. Ik zei dat ik er niets van begreep, pakte de envelop aan en nam de trap met twee treden tegelijk omhoog naar mijn kamer. Daar legde ik het ding naast me op tafel, zakte in de fauteuil en staarde er een tijdje naar. Niemand wist dat ik in dit specifieke pension zou logeren. Er waren zelfs maar een paar mensen die wisten dat ik niet in München was.

Ik pakte de envelop en woog hem op mijn hand. Hij voelde aan alsof er niets in zat. Ik probeerde langs de gomlaag naar binnen te gluren, maar hij was vakkundig dichtgeplakt. Ik zou hem moeten openscheuren.

Ik woog de risico's van een poederbrief af en schudde mijn hoofd. Belachelijke gedachte. In het grotere licht der dingen was ik totaal niet belangrijk. Behalve dat ik op David CARUSO leek, had ik geen enkele kwaliteit die het waard was me ervoor te vermoorden. Ik scheurde de envelop voorzichtig open, mijn wijsvinger als briefopener gebruikend. Er

zat een wit kaartje in, ongeveer het formaat van een visitekaartje. Verbaasd las ik de tekst en liet het kaartje vallen. Het dwarrelde als een rechthoekige witte vlinder naar het dikke tapijt en bleef daar wezenloos liggen. Wat dat betreft vormde het de verpersoonlijking van mijn gevoel. Ik legde mijn hoofd in mijn nek en staarde minutenlang naar het plafond. Tientallen vragen schoten door me heen, waarvan er telkens één terugkwam. Waarom?

Ik stond op en beende door de kamer. Van het bed naar de douche, langs de oude televisie, en terug. Aan de ene kant voelde ik me geveleid, aan de andere kant vertrouwde ik het niet. Zoals ik al heb verteld heb ik niet de kop waar vrouwen gelijk van ondersteboven raken. En zij? Iemand met het uiterlijk van Szilvia kon elke man krijgen die ze hebben wilde. Ze was lang, zeker 1.80 meter. Ze had een min of meer perfect figuur, een donkere teint, lang, glanzend zwart haar en een flitsende carrière. Bovendien waren daar nog die ogen. Die flonkerende, lachende, vriendelijke, schitterende zeegroene ogen met hun charmante en lichtelijk erotische oogopslag.

Waarom zat een vrouw als Szilvia op me te wachten in een pension en liet ze op een macabere manier de boodschap voor me achter dat ze me wilde terugzien? Volgens het internet had ze een vriend en al heel lang ook.

Ik stond op en liep terug naar de receptie. Hetzelfde meisje zat er nog.

'Kunt u me vertellen of de jongedame op kamer 121 aanwezig is?'

Ze draaide zich om naar het grote bord met sleutels achter haar en terug naar mij. Ik zag de nieuwsgierigheid in haar ogen.

'Mevrouw is op haar kamer', zei ze langzaam.

Ik knikte en sjokte de trap op naar de eerste verdieping. Voor de kamerdeur met het bordje 121 erop geschroefd bleef ik staan en zuchtte diep. Ik klopte zachtjes met mijn knokkels op de deur. Er gebeurde niets. Ik hoorde niets. De deur bleef dicht. Net toen ik me chagrijnig om wilde draaien en weg wilde lopen werd de deur met een ruk opengetrokken.

Hijgend, met een wit badlaken strak om haar lijf geslagen en een kleinere witte handdoek als een tulband om haar hoofd, stond Szilvi daar en lachte ontwapenend naar me. De blos op haar wangen kon van alles betekenen. Ik zag dikke druppels uit haar haren via de handdoek en haar nek op haar rug druppelen. Rond haar voeten vormde zich een bijna onzichtbaar plasje water.

Ik kon er niets aan doen. Mijn ogen rolden, als een druppel kwik over een stuk staal, over de hoge welving van haar borsten naar beneden langs haar leest naar haar perfect gevormde benen. Ik stelde me voor hoe prachtig en vol ze naakt moest zijn en probeerde de foto's die ik had gezien uit mijn gedachten te verbannen. Ik sloot mijn ogen en liet mijn adem in een onhoorbare lange zucht tussen mijn tanden door ontsnappen.

'Sorry', bromde ik en wilde me omdraaien. Het speet me dat ik haar gestoord had bij een

intiem moment en nog meer dat ik mijn driften niet onder controle had.

'*Kein Problem. Alles Klar*', antwoordde ze en gebaarde dat ik binnen moest komen. Ze leek mijn ongepaste gedrag niet opgemerkt te hebben, of ze was aan mijn reactie gewend. Dat laatste leek me in retrospectief het meest waarschijnlijk.

'Ga zitten en geef me een paar minuten om me aan te kleden.'

Ze ging de badkamer in en kwam, tot mijn verbazing, inderdaad enkele minuten later alweer naar buiten in een strak roze topje en de witte rok die ik eerder had gezien en waar haar egaal bruine benen onderuit golfd en als de welgevormde dijnen van jeugdige Matyó volksdanseresjes. Haar glinsterend natte haar waaierde in een paardenstaart uit over haar rug en ze verspreidde de frisse lavendelgeur die voor eeuwig in mijn geheugen stond gegrift.

'Jarenlange ervaring als model', reageerde ze op mijn verbazing.

Ik stond schoorvoetend op en stak onbeholpen mijn hand uit. Szilvi liep op me af, negeerde mijn hand en sloeg haar gebruikte armen om mijn hals. Haar borsten pletten zich tegen mijn borstkas. Ze drukte een ferme zoen op mijn lippen en de pepermuntgeur in haar adem bedwelmde me haast. Ik zakte bijna door mijn knieën.

'Wat is er', fluisterde ze terwijl ze zich van me losmaakte. 'Je verstart helemaal.'

'Ik, eh, wist niet wat ik kon verwachten, maar dit zeker niet.'

Het lukte me een moeizaam lachje te produceren terwijl ik me duizelig op de bank liet zakken. Szilvi lachte haar brede, betoverende lach die zelfs het hart van een ter dood veroordeelde Tsjetsjeense rebel in de Ljoebjanka gevangenis zou doen smelten.

'Dat weet ik. Ik ben blij je weer te zien. Ik heb twee dagen op je gewacht in deze kamer. Ik durfde niet naar buiten omdat ik bang was dat ik je mis zou lopen.'

Ze ging naast me zitten, sloeg haar gespierde, zongebruinde benen zedig over elkaar en stak een sigaret op. Ik blikte in de twee hypnotiserende zegroene poelen die mijn zieleroerselen tot in hun verste uithoeken leken te doorgronden.

Szilvi nam een trekje van haar Pall Mall menthol en blies de rook in kringeltjes boven haar hoofd uit. Ik was blij dat haar ogen, die me leken te beheksen met hun groene vuur zodra ze me aankeek, even niet op mij gericht waren. Het lukte me een paar keer normaal adem te halen en mijn stem terug te vinden, die dienst had geweigerd zolang ze me aankeek en met haar perfecte been langs mijn knie wreef.

'Waarom zeg je niets?', fluisterde ze. 'Wil je niet weten waarom?'

Ik knikte slaafs en opende mijn mond een paar keer om iets te zeggen. Er wilde alleen niets uitkomen en ik kon me ineens ergerlijk goed voorstellen hoe een vis zich op het droge moest voelen. Mijn gedrag, maar nog meer mijn fysieke en emotionele reactie op haar, irriteerden me. Ze glimlachte lief, en volgens mij enigszins spottend, naar me en stond op. Blijkbaar was ik een open boek voor haar en lukte het me totaal niet om te verbergen welk effect ze op me had.

'Ik vind je een interessante man. Ik wil je beter leren kennen.'

'Waarom?'

Zo, het was me na minutenlang zwijgen gelukt een woord te produceren en dat enigszins normaal uit te spreken. Haar ogen stonden ondeugend en uitdagend en haar lach klonk me in de oren als een door Rubinstein gespeelde symfonie van Chopin.

'Ik ben blij dat je weer kunt praten.'

Ik grinnikte. 'Sorry.'

'Je hoeft niet steeds sorry tegen me te zeggen.'

'Ik weet niet zo goed wat ik tegen je moet zeggen. Alles wat ik bedenkt klinkt zo... dom en hol.'

'Als je maar niet om mijn handtekening vraagt, vind ik verder alles best.'

'Alleen onder de creditcard afrekening.'

Ze proestte het uit, sloeg haar armen om me heen en zoende me op mijn mond. De pepermintgeur was er nog, maar niet meer zo bedwelmend dat ik bijna bezwijmde.

'Je bent een heerlijke man. Dat zag ik direct.'

Ik pakte haar bij haar polsen en sloeg ze achter haar rug om me te bevrijden van haar innige omhelzing. Hierdoor duwden haar grote stevige borsten nog intiemer tegen mijn borstkas dan tijdens haar omhelzing.

'Je bent een prachtige vrouw, maar je bent ook een publieke vrouw.'

'Nu moet je sorry tegen me zeggen.'

'Sorry, zo bedoelde ik het niet. Je begrijpt hopelijk wat ik wel bedoelde. Bovendien schijn je al enige jaren een vriend te hebben.'

Ze wrong haar polsen met kracht los uit mijn handen waardoor ze bijna achterover viel.

'Zo, je hebt je huiswerk gedaan, maar blijkbaar niet helemaal goed. Dan had je namelijk geweten dat ik enkele jaren een vriend heb gehad die mij continu vertelde hoe mooi en lief ik ben en ondertussen zijn Johnson in vele tientallen sletjes prikte.'

'En nu mag ik in de rebound?'

Ik kon mijn tong wel afbijten en Szilvi kreeg een blik in haar ogen alsof ze dat met alle plezier voor me wilde doen. Haar feeërieke, zeegroene kijkers leken veranderd in poelen sissend groen vergif. Sinds ik mijn stem had teruggevonden had ik weinig zinvols, laat staan positiefs gezegd. Szilvi's blik verzachtte en ik zag dat ze op haar lippen beet.

'Waarom zeg je dat nou? Wat heb ik je misdaan dat je zoiets gemeens tegen me zegt?'

In haar grote ogen zag ik een traan opwellen die ze uit alle macht probeerde tegen te houden. Ik zuchtte en trok de vingers van mijn hand als een ruige kam door mijn hardos.

'Ik weet het niet. Noem het wantrouwen. Noem het cynisme. Of misschien is ongeloof een beter woord. Misschien kan mijn simpele verstand niet bevatten dat een vrouw met jouw kwaliteiten iets kan willen van een man als ik.'

Zo roffelde met beide vuisten op mijn borst en drong me achteruit tegen het muurtje van de badkamer. Ik was bang dat als ze nog harder zou duwen we door het gipsplaten muurtje heen zouden gaan.

'Jezus, wat arrogant en aanmatigend. Een vrouw met mijn kwaliteiten. Je bedoelt sappige dikke tieten, een strakke kont en een leuk koppie. Toevallig zitten in dat koppie ogen, oren en hersens en heeft deze lekkere meid ook nog gevoel.' Ze veegde een traan uit haar ooghoek en draaide zich af. 'En waag het nu niet om sorry te zeggen', vervolgde ze toen ik mijn mond open deed.

'Mag ik toch iets zeggen?'

'Als je maar oppast wat.'

Ze keek me vals aan en ik zuchtte diep.

'Szilvi, je bent de laatste paar minuten als een soort Niagarawaterval over me heen geplensd. Je bent verschrikkelijk, bijna belachelijk mooi, je bent slim, je bent Miss Hongarije, fotomodel en filmster. Wat verwacht je nou van me? Ik ben maar een eenvoudige man die hard moet werken voor weinig geld en die alleen maar kan hopen dat hij een beetje gezond en hopelijk een beetje gelukkig zijn pensioen haalt.

Jij staat continu in de belangstelling. Je bent dagelijks op televisie en in de krant. Er zweven duizenden foto's van je op internet. Ik weet niet of ik daar tegen kan. Bovendien ben ik absoluut niet verliefd op je. Zo snel gaat dat bij mij niet. Dat kan gewoon niet.'

Haar ogen werden groot en haar mond zakte open. Met haar handen in haar zij kwam ze stap voor stap naar me toe. Ik deinsde achteruit tot ik klem zat in het halletje tussen de kamerdeur, de gipsplaten badkamerwand en Szilvia. Ze prikte met een wijsvinger hardhandig in mijn ribben.

'Ik geloof alles wat je zegt, alleen dat laatste niet. Bewijs me dat maar.'

Ze drukte zich tegen me aan en sloeg haar armen om me heen. Ik kon geen weerstand bieden aan haar onderzoekende tong en genoot van haar warme, vochtige, naar pepermint smakende zoen. Ik voelde me wegzakken in een onwerkelijke sprookjeswereld, een soort Alice in Wonderland waarbij met Szilvi als Wit Konijn en ik als Alice. Ze giechelde toen ze zich uiteindelijk ademloos van me losmaakte en ik in de harde werkelijkheid van Szilvi's hotelkamertje terugkeerde.

'Voor iemand die niet verliefd is kun je heel aardig zoenen. Jeetje mina, ik ben er duizelig van.'

Ik keek haar door mijn wimpers aan en probeerde mijn raspende ademhaling onder controle te krijgen. 'Ik meende wat ik zei. Je zoen doet daar niets aan af.'

'En ik geloof je niet.' Ze pakte mijn arm, sloeg die om haar schouder en drukte zich dicht tegen me aan. 'Je mag me naar het restaurant begeleiden en ik beloof hierbij plechtig dat mijn handtekening onder de rekening komt te staan.'

'Hmm, je bent een erg vasthoudende jongedame. Nodig je me nu uit voor het eten of wil

je me aan de wereld tentoonstellen?’

‘Vasthoudendheid moet wel bij jou en zo jong ben ik niet. Ik ben 29, wat betekent dat we precies 12 jaar en 19 dagen schelen én we hetzelfde sterrenbeeld hebben.’

Ik hield mijn pas in waardoor Szilvi ook met een ruk tot stilstand kwam en bijna van de statige marmeren trap af duikelde. Ik kon haar nog net vastgrijpen en legde daarbij mijn hand om haar warme volle borst.

‘Wat doe je nou? Dacht je dat ik mijn huiswerk niet gemaakt had? Ik heb ook internet en de dame bij de receptie was zo vriendelijk me je naam te geven. Al moet ik zeggen dat jouw surftocht naar mij waarschijnlijk een stuk eenvoudiger was. En je hoeft geen sorry te zeggen.’

Ze keek naar mijn hand om haar borst. Ik slikte, haalde schielijk mijn hand van haar boezem en vervolgde mijn weg naar beneden. Het was natuurlijk logisch dat ze mij op het net had opgespoord, ook al probeerde ik zo weinig mogelijk persoonlijke details achter te laten op het WWW. Ik had er alleen nooit bij stilgestaan dat ze hetzelfde zou doen als ik.

Beneden ging ze me voor naar een privé eetzaal. Er stond een tafel voor twee, gedekt met een witlinnen laken, bestek dat zo te zien van zilver was, twee kristallen kelken voor de wijn en een rechthoekig, emailen schaalpje met potjes kandij, witte suiker, chocoladekoffiebonen, room en twee koffiekoppen. De ober die ons stond op te wachten begeleidde Szilvi aan tafel.

‘Ik geloof dat je toch mijn tong er maar uit moet bijten. Je hebt dit aangenaam geregeld.’
‘Dat zoent niet lekker. Je zou wel kunnen proberen hem minder venijnig te gebruiken. Tegen mij in elk geval. Dat maakt onze gesprekken leuker en interessanter en het voorkomt dat ik ga huilen.’

Ik bestudeerde het tafellaken tot in al haar finesses. Toen ik opkeek zat ze me onderzoekend aan te kijken. Ze boog voorover over de tafel heen en greep mijn beide handen stevig vast. Ze legde haar vingers over de rug van mijn handen en masseerde met haar duimen mijn handpalmen door zacht draaiende bewegingen te maken. Ik besepte ineens dat ze dat de eerste keer ook gedaan had.

‘Ik meen wat ik zeg. Ik wil je beter leren kennen. En nu is het mijn beurt om sorry te zeggen. Ik weet dat ik nogal, hoe zeg je dat, overweldigend en impulsief kan zijn. Dat hoort nu eenmaal bij ons Rammetjes. Dat zou jij moeten weten, al gedraag je je vandaag niet als een echte Ram. Behalve bij die zoen dan.’

Ik grinnikte en keek naar de ober die twee uitgeholde herdersbroden, gevuld met in de ketel op houtvuur gekookte Hongaarse goulashsoep binnenbracht.

‘Ik hoop dat je dit lekker vindt?’

Ik knikte enthousiast. Hongaarse ‘Gulyás’, geserveerd in een uitgeholde bol witbrood, was voor mij een van de vele kleine geneugten van dit land.

'Wil je ook wijn?' Ze gebaarde naar de ober die een Székszárdi Kadarka inschonk. De stevige rode wijn van de Kadarkadruif heeft een lange afdrank met een volle fruitsmaak en een licht eikenhout aroma. Hij smaakt mij beter dan de commerciëlere Egri Bikavér, de stierenbloedwijn waarom Hongarije bekend staat.

Ik draaide de wijn in het glas heen en weer om het aroma van de Kadarka goed los te maken en snoof een paar keer diep met mijn neus in het glas. De zware druivengeur, op afstand vermengd met Szilvi's lavendelbouquet, maakte me licht in het hoofd. Ik nipte van de wijn en liet haar langzaam over mijn tong rollen. Szilvi zat me genietend aan te kijken.

'Ben ik geslaagd voor de test?', vroeg ze zachtjes.

'Dat weet ik eigenlijk nog niet. Het is natuurlijk meer een lunch dan een diner en ik heb het dessert nog niet geproefd.'

Ze lachte haar schaterende, heldere lach, die als een verfrissende waterval op een hete zomerdag over me heen klaterde.

'Ik heb tûrós palacsinta besteld.'

Ik knikte goedkeurend. De kleine warme flensjes, gevuld met kwark, waren mijn lievelingsnagerecht en ik zag dat Szilvi het ook met smaak at.

'Eigenlijk mag ik deze heerlijkheden niet eten.'

'Waarom niet?'

Ze wees op haar buik en heupen en maakte met beide handen een gebaar van opgeblazenheid over haar borsten heen.

'Ach, een uurtje wakeboarden of waterskiën en het is er zo weer af.'

'Dat denk je maar. Ik moet oppassen met wat ik eet en vooral met wat ik drink.'

Ik knikte nadenkend, schoof mijn stoel achteruit en pakte een sigaar.

'Vind je het vervelend als ik rook?'

'Dat moet jij weten. Zolang je in mijn slaapkamer maar geen sigaren rookt en je tanden poetst voor je me zoent.'

'Jij rookt ook.'

'Ik rook hooguit vijf sigaretten per week en alleen als ik gestrest ben.'

'Ik rook één sigaar per dag.'

'Je hoeft je niet te verdedigen.'

Ik borg de sigaar weer op.

'Rook je hem niet?'

'Nee.' Ik stond op. 'Ik moet weg en ik wil je een zoen geven om je te bedanken.'

Ze stond langzaam op en ik zag een vleugje onzekerheid, vermengd met verbazing, in haar ogen. Ik omhelsde haar en zoende haar vluchtig. Ze smaakte verdorie, ondanks de soep, de wijn en de zoetige palacsinta, nog steeds naar pepermunt.

'Hoe doe je dat toch?', mompelde ik.

'Mijn geheim', fluisterde ze.

We hielden elkaars handen onwennig vast. Mijn plotselinge aankondiging leek haar van haar stuk gebracht te hebben. Ik maakte mijn handen voorzichtig los. Szilvi keek me met open blik aan. Ze had haar zelfverzekerdheid snel teruggevonden. Ik schraapte mijn keel.

'Ik wil, ik moet even alleen zijn en nadenken.'

Ze knikte.

'Je kent mijn kamernummer. Ik vertrek morgenvroeg naar Wenen voor een commercial.'

Ik viste in de binnenzak van mijn jasje en haalde er mijn visitekaartje uit. Ik probeerde het zo aan haar te geven dat ze niet gelijk zag dat mijn carrière nooit verder was gekomen dan verkoopmedewerker in de binnendienst. Ze borg het op zonder er naar te kijken.

'Wil je mijn kaartje ook, of ga je het toch niet gebruiken?'

Ik zei niets maar hield mijn hand op. Ze legde haar kaartje erin. Het rook naar lavendel.

Boven op mijn kamer liet ik me op het bed zakken en steunde mijn hoofd in mijn handen. Dankzij Szilvi was het te zwaar geworden voor mijn nek om te dragen. Ik moest in een ellenlange nachtmerrie wonen waaruit ik maar niet ontwaakte. Zo leek het in elk geval op dat moment en geloof me, ik kan me nog elke seconde van die middag en avond herinneren alsof het gisteren gebeurd is.

Ik weet niet hoe lang ik naar het plafond heb liggen staren. Voor mijn gevoel was het uren. Het moest ondertussen diep in de nacht zijn, terwijl ik me had voorgenomen vroeg te gaan slapen. Ik voelde me leger dan leeg, alsof Szilvi alle energie met een lymfedrain vakkundig uit me had gezogen. En dat verbaasde me. Ze was mooi, spontaan, goedlachs en ze leek oprecht. Waarom voelde ik me dan alsof ik was opgeslokt door een haai, tot pulp gekauwd en vervolgens uitgespuugd alsof ik een rubberen een pop in plaats van een mens was? Waarom had ze zo'n overweldigend, energieverblindend effect op me? Geen enkele andere vrouw was dat ooit gelukt. Werd ik oud of voelde ik me gewoon oud in haar vibrerende aanwezigheid? Was het mijn aversie tegen vrouwen die te mooi waren om echt te zijn? Of was ik echt in een paar seconden hopeloos verliefd op haar geworden en durfde ik het niet toe te geven? Ik, die altijd geroepen had dat liefde op het eerste gezicht lariekoek is en dat ware liefde net zo echt is als de borsten van Pamela Anderson. Ik kon, of durfde, mezelf geen echt antwoord te geven. Ze was perfect, door en door perfect en dat was het probleem. En ze stond voortdurend in de schijnwerpers, ook een probleem. Ik was al allergisch voor familiekiekjes tijdens het kerstdiner.

Ik kwam kreunend overeind. Mijn hoofd klopte en bonkte alsof ik drie dagen aan het boemelen was geweest en ik wilde op dat moment dat ik opportunistischer in elkaar stak. Ze was mooi, ze was helemaal mijn type vrouw en ze wilde mij. Dus duik er bovenop en

heb een paar weken lol, zou je zeggen. Maar zo steek ik niet in elkaar. Ik heb het wel eens geprobeerd hoor, maar ik krijg er een leeg en hol gevoel van en ik weet dat ik me maanden later nog schuldig voel.

Maar hoe zat dat bij haar? Zou Szilvi er net zo over denken als ik? Of was ik haar snoepje voor dat moment om haar liefdesverdriet mee weg te vrijen?

Ik surfte het internet af en lichtte haar doopceel zo goed als ik kon. Ze was 29, maar dat wist ik al. Via verschillende roddelwebsites kwam ik erachter dat ze haar vriend, na zes jaar samenzijn, aan de dijk had gezet. Het artikel werd gelardeerd met enkele onsmakelijke foto's van een man in kennelijke positie met een vrouw die in de verste verte niet op Szilvi leek. Hij keek erbij alsof hij wist dat hij gekiekt werd en het hem niets kon schelen. Klootzak. Verderop volgden foto's van een huilende Szilvi met een commentaar van haar kant. Bildzeitung en de Daily Telegraph zijn brave jongens vergeleken met wat ze in Hongarije publiceren. Ik baalde dat mijn kennis van het Hongaars beperkt bleef tot 'goedendag' en 'dank u wel'. Ik was van mening dat iemand die kerel moest opknopen. Doodschieten, verdrinken, ontleden, of fileren mocht wat mij betreft ook.

Ik deed de laptop dicht en zuchtte een paar keer diep. Ze had die kerel er een paar maanden geleden uitgeschopt. De 'rebound liefde' waarvan ik haar hoopte te beschuldigen, leek niet op te gaan. Ze vond me nu leuk, maar hoe was dat over een jaar, of over vijf jaar? Zou ik er tegen kunnen om aan haar zijde over de rode looper te wandelen, of zou het voor mij elke keer een rondje spitsroeden lopen worden? Moest ik mijn veertigersbuikje eraf trainen om niet te veel af te steken bij haar sportieve jonge lijf? Zou ik het overleven als ze klaar met me was? De laatste keer heeft het me een jaar gekost en ik heb me plechtig voorgenomen me nooit meer emotioneel aan een vrouw te binden. Het kost me teveel.

Het werd een zootje in mijn kop. Ik moest weg. Bewegen. Lopen. Mijn hoofd vrijmaken. Misschien kon ik dan weer helder nadenken en een beslissing nemen.

Lopen kon het beste in de Zemplén, maar dat was me te ver rijden midden in de nacht. Ik besloot naar Lillafüred te rijden en daar een berg op te lopen. Als je ooit in Noordoost-Hongarije komt, raad ik je aan om naar Lillafüred te gaan. Daar staat in de lommerrijke schaduw van eeuwenoude beuken hotel Palota. Palota betekent paleis in het Hongaars en ik heb lange tijd gedacht dat het een paleis van keizerin Sissi is geweest dat later is omgebouwd tot hotel. Mijn romantische gedachte werd echter gecorrigeerd door een folder van het hotel waaruit ik leerde dat het in de jaren '30 van de vorige eeuw als hotel gebouwd is.

Ik vind het een fotogenieke plek, vooral door de kasteeltorens en de locatie. Voor het hotel ligt namelijk het Hámorimeer, dat in de herfstzon, als de Indian Summer kleuren van de hoge beuken weerkaatsen in het spiegelgladde water, een van de meest idyllische

plekjes van Hongarije is. Verder liggen er twee grotten in de heuvels en kun je achter het hotel de heuvels van Bükkt intrekken. Uiteraard zijn er vele restaurants en cafés waar je voor redelijke prijzen prima kunt eten en aan de wijn kunt.

Lillafüred dus. Ik reed er heen, parkeerde mijn oude Audi aan de kant van de weg, pakte een forse zaklantaarn uit de kofferbak en liep in stevige pas de berg op. De fris geurende nachtelijke boslucht klaarde mijn hoofd op en eenmaal boven bij het jachthuis nam ik een beslissing. Ik daalde af, smeede de zaklantaarn met zijn bijna lege batterijen in de kofferbak en reed terug.

In het pension friste ik me op en deed een schoon shirt aan. Ik aarzelde toen ik voor Szilvi's kamer stond. Ik had diep in de nacht op een heuveltop in Bükkt een beslissing genomen en nu moest ik het haar vertellen. Na enkele momenten tikte ik stevig met mijn knokkels op haar deur. Ze reageerde niet en ik klopte nog een keer. Misschien was ze in slaap gevallen, wat heel logisch zou zijn midden in de nacht en met een fotoshoot in Wenen de volgende dag. Daarna luisterde ik intensief met mijn oor tegen de deur en vervolgens zakte ik op mijn knieën om door de spleet tussen de deur en de vloer door te gluren.

'Zoekt u iets?'

De zware stem achter me deed mijn hart een slag over slaan. Ik keek omhoog in het strenge gezicht van de nachtwaker en besepte dat ik er vanuit zijn perspectief nogal verdacht bij moest zitten. Hij gebaarde dat ik op moest staan.

'Ik, ja, sorry. Ik had een afspraak met de jongedame op deze kamer.'

Ik zag aan zijn gezicht dat hij er geen barst van geloofde en ik voelde het schaamrood optrekken vanuit mijn nek.

'Dat lijkt me vreemd aangezien de dame zojuist is vertrokken.'

Mijn adem stokte en blijkbaar zag dat er niet goed uit, want ik zag een bezorgde trek op zijn gezicht verschijnen.

'Gaat het goed met u meneer?'

Ik schudde van niet. Hij begeleidde me naar een bankje waar ik op neerplofte.

'Wanneer is ze vertrokken?', stamelde ik.

'Ongeveer tien minuten geleden, wat ons allemaal verbaasde omdat ze pas morgenvroeg zou afreizen.'

Een droge snik ontsnapte aan mijn keel. Szilvi had me weg zien rijden, had haar conclusies getrokken en was vertrokken. Tien minuten. Dat waren net die tien minuten die ik nodig had gehad om naar boven te lopen en me op te frissen. God, het was niet waar. Ik had haar gemist. Voor de tweede keer in een paar dagen had ik een schot voor open doel gemist. Waar was ze heen? Wenen natuurlijk! Daar moest ze morgen zijn. Ze was naar Wenen, dat kon niet anders.

Ik sprong op, kegelde de verbaasde bewaker omver en hipte als een kangoeroe op twee

voeten met vier treden tegelijk de marmeren trap af. Tien minuten was veel, maar Wenen was ver. Ik had niet de illusie dat mijn versleten Audi harder zou rijden dan haar BMW met 3 liter motor, maar misschien reed ze rustig. Dan zou ik haar kunnen inhalen. Ik scheurde de parkeerplaats af, racete onverantwoordelijk hard door Mezőkövesd en knalde bijna tegen de vangrail aan bij het opdraaien van de M3. Voor ik de invoegstrook af was stond de teller op 180 en de Audi protesteerde heftig. Mijn enige kans was dat ze niet als een dolle naar Wenen zou rijden. Als ze voor mij in Wenen zou zijn, was ik haar voorgoed kwijt.

Ik was binnen drie kwartier in Boedapest en scheurde over de Kőrut alsof het de Hungaroring was en ik Michael Schumacher. Het schemerde ondertussen en ik had nog geen glimp van haar zwarte BMW gezien. Vlak voorbij Boedapest zag ik haar auto. Ze reed zo kalm dat het me verbaasde dat ik haar niet eerder had ingehaald. Ik schoof de linkerbaan op om haar in te halen. Ze legde haar telefoon weg en ik zag de BMW een sprong vooruit maken en snel op me uitlopen. Ze had me niet gezien of me niet willen zien. Ik zette mijn grote licht op haar achterkant en deed mijn alarmlichten aan. De remlichten van haar BMW lichtten op. Ik kon haar nog net via de vluchtstrook ontwijken voordat ik ook kon remmen.

Ik ging naast haar rijden en hoopte dat ze de Audi zou herkennen. Ze claxonneerde en ging voor me rijden. Bij het eerste benzinestation sloeg ze af en reed de parkeerplaats op. Ik parkeerde de uitgeputte Audi naast haar BMW en stapte hijgend uit. Ik was bekaft van de dollemansrit. Ik stapte met grote passen om de hoge BMW heen. Szilvi stond tegen het portier geleund. Ze had roodomrande ogen en in haar ooghoeken zag ik diepe zwarte kuilen. Ze haalde uit en petste me op mijn wang.

'Ben je verdomme helemaal gek geworden? Je had me wel dood kunnen rijden.'

Ik zag nu pas dat haar handen trilden en dat haar lippen beefden. Ik wilde me verontschuldigen maar slikte mijn woorden in. Het zou haar alleen maar kwader maken. 'Ik ga naar Wenen', zei ze over mijn schouder heen, 'ik heb een fotoshoot morgen. Wat wil je van me?'

Haar ogen stonden moe en uitdrukkingloos en haar betoverende lach lag diep verborgen achter een masker van onverschilligheid. Het zou me moeite gaan kosten haar terug te winnen.

'Szilvia.'

'Laat maar, het is me wel duidelijk.' Ze draaide zich om en wilde instappen. Ik verstijfde. Ik was niet met gevaar voor eigen leven achter haar geracet om haar nu te laten vertrekken zonder te zeggen wat gezegd moest worden. Ik stapte naar voren en greep haar bij haar heupen om haar uit de auto te trekken. Ze probeerde me in mijn kruis te schoppen.

'Szilvia, Szilvi, luister naar me, alsjeblieft.'

'Waarom? Ik zag je wel weggrijden hoor. Net een klein angstig jongetje dat door de meester betrapt wordt bij het jatten van krijtjes. Bah, je had nog niet eens het fatsoen om me te vertellen dat je me niet ziet zitten. En nou loslaten.'

Ik schudde mijn hoofd terwijl ik haar losliet.

'Nee, nee. Zo zit het helemaal niet. Luister naar me, alsjeblieft', kreunde ik.

Ze draaide zich om en liet zich uit de BMW glijden. Haar reactie was fel geweest, maar in haar ogen las ik slechts verdriet en teleurstelling. Ze sloeg haar armen over elkaar.

'Ik luister.'

Ik trok mijn handen door mijn haar en zakte op mijn hurken.

'Ik moest nadenken', zei ik zacht, 'over jou, over mij, over wat je gezegd hebt en over wat ik wil en kan en voel.'

Ze liet haar armen langs haar lichaam vallen.

'Szilvia, lieve Szilvi, ik vind je fantastisch, helemaal te gek en weet ik veel wat.'

Ik staaarde haar aan om haar reactie op mijn onhandige liefdesverklaring te peilen. Ze zakte voor mij op haar hurken met haar gezicht vlak bij me. De pepermuntgeur van haar adem vermengde zich met de lavendelgeur die als een aura om haar heen leek te zweven. Die geur hoorde bij haar zoals glühwein bij een Duits kerstfeest hoort.

'Maar?', zei ze gespannen.

'Geen maar. Ik vraag je alleen voorzichtig met me te zijn. Ik ben niet gewend aan de liefde en de nabijheid van zo'n bruisende, vitale, vibrerende, prachtige vrouw als jij. Ik ben niet gewend aan camera's in mijn dagelijks leven. Ik ben onhandig in het uiten van mijn gevoelens en soms, vaak, gedraag ik me als een onbeschofte lul. Maar ik hou van je zoals ik nog nooit van iemand gehouden heb en als je me nog hebben wilt...'

Ze onderbrak mijn stuntelige monoloog met een klinkende vochtige zoen. We vielen bijna achterover op het asfalt van de parkeerplaats.

'Ik weet toch hoe je bent. Ik ken je en dat vind ik leuk aan. Ja, ik wil je hebben en ik zal proberen niet al te vaak als een waterval over je heen te plenzen. En vanaf nu hoop ik dat je me belt in plaats van me bijna van de weg te rijden.'

'Nu mag je over me heen plenzen, lieve schat. Nu mag je, want nu ben ik van jou en nu ben jij van mij. En ik beloof je dat ik je elke dag zal bellen.'

Nou, dat was mijn verhaal over de meest bizarre dag van mijn leven. Ik vond dat je het moest weten, want misschien kan het je plezier, of hoop, of troost, of toekomst bieden. Ik hoop natuurlijk dat je uitermate gelukkig bent in je leven. Als dat niet zo is, onthoudt dan dit verhaal. Je mag het ook laten lezen aan iemand waarvan je denkt dat hij of zij niet gelukkig is. Geluk zit stiekemweg verborgen in een klein hoekje, heb ik gemerkt. Ik dacht dat ik alles prima voor elkaar had en dat ik rustig door kon kabbelen tot aan mijn pensioen. Tot ik Szilvi tegenkwam. Ze zette mijn leven op zijn kop en ik kwam er op een

bergtop bij Lillafüred achter dat het leven dat ik leidde helemaal niet het leven was dat ik wenste.

Ik ben nu, na een half leven, intens gelukkig. Ik had het niet verwacht, niet eens echt meer gehoopt en toen het kwam heb ik het twee keer in al mijn onhandigheid bijna weggeflikkerd, maar nu weet ik wat het is. Gelukkig zijn.

En weet je, de camera's en de publiciteit en alle gedoe rondom mijn Szilvi wennen en vallen me mee. Zolang ze maar bij me is, mijn hand vasthoudt en met haar duim mijn palm masseert en af en toe voor me gaat staan.

Volgende week gaan we trouwen. Dat wordt een soort nationale Hongaarse happening. Moet je nagaan. Na 42 jaar vrijgezellenleven met af en toe een knipperlichtrelatie en een hekel aan conventies, ga ik trouwen in het volle licht van alle camera's die er in Hongarije te vinden zijn.

Szilvi's buik is al bijna net zo dik als de mijne en dat komt niet van teveel eten, als je begrijpt wat ik bedoel. Nog zo'n verandering waar ik altijd bang voor ben geweest en nu het komt blijf ik er laconiek onder. Szilvi kan binnenkort mooie fotoshoots voor positiekleding gaan doen. Ik weet zeker dat ze er prachtig uit zal zien.

Ik ben er dankzij Szilvi achter gekomen dat je het leven soms gewoon z'n gang moet laten gaan en dan maar zien waar je uitkomt. Dan komt het geluk vanzelf jouw kant oprollen. Denk daar maar eens over na. Het kan jou ook gebeuren, ook al denk je dat het er niet meer in zit.

Nou, ik ga me aan mijn bruid en dochter in wording wijden. Als ze net zo mooi wordt als haar moeder prijs ik me dubbel gelukkig. Kan jou ook gebeuren, hoe oud je ook bent.